

Sygnatura akt XII C 2452/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 26 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: del. SSR Jan Sterczała

Ławnicy:-

Protokolant: Protokolant sądowy A. M.

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2015 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa A. O., K. O.

przeciwko M. K.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powodów na rzecz pozwanego 7 217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

/-/ del. SSR Jan Sterczała

XII C 2452/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 października 2013 r., wniesionym do Sądu Rejonowego w K., powodowie A. i K. O. wnieśli o zasądzenie od pozwanego M. K. kwot :

- 195 606,76 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2009 r. – „wartość wydanego bezpodstawnie i wadliwie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym”

- 1 000 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 października 2013 r. – „jako odszkodowanie za straty związane z przepychaniem się w sądach i udowadnianie że to bank popełnił przestępstwo”

- 1 000 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 października 2013 r. – „jako zadośćuczynienie za straty w zdrowiu i psychice oraz szykanowaniu i lekceważeniu przez sądy i utrudnianiu dostępu do uczciwego procesu”.

W uzasadnieniu podano między innymi, iż pozwany wydał przeciwko powodom nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w sprawie(...). Pozwany sędzia wydał według powodów nakaz bez zaznajomienia się z aktami sprawy i „to jest zaniedbanie ze strony pracy jako sędzia”. Pozwany utrudniał również wyjaśnienie sprawy, w efekcie powodowie stracili nerwy, stali się pośmiewiskiem.

Postanowieniem z dnia 8 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy wK. stwierdził swoją niewłaściwość rzeczową i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P..

Postanowieniem z dnia 16 maja 2014 r. tenże Sąd uchylił swe postanowienie i ustanowił dla pozwanego kuratora w osobie J. G..

Postanowieniem z dnia 28 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy wK. stwierdził swoją niewłaściwość rzeczową i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Okręgowemu wP..

Zarządzeniem z dnia 21 października 2014 r. Prezes Sądu Okręgowego w P. wyznaczył do rozpoznania sprawy Wydział XII Sądu Okręgowego w P..

Postanowieniem z dnia 27 listopada 2014 r. Sąd uchylił postanowienie Sądu Rejonowego w K. w przedmiocie ustanowienia kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu, zwolnił powodów w całości od kosztów sądowych oraz oddalił wnioski o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

W odpowiedzi na pozew z dnia 19 stycznia 2015 r. (k. 80) pozwany wniósł o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu stwierdzono między innymi, że nakaz zapłaty nie został wydany przez pozwanego, jako osobę fizyczną, lecz przez Sąd, który to ewentualnie winien być w procesie stroną pozwaną. Po drugie – pozwani nie wykazali istnienia zdarzenia powodującego powstanie szkody. Nadmieniono wreszcie, iż nakaz zapłaty z dnia 15 czerwca 2012 r. jest orzeczeniem prawomocnym i wiąże nie tylko sąd, który je wydał, ale również inne sądy oraz organy państwowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 30 kwietnia 2012 r. do Sądu Okręgowego w P. wpłynął pozew z powództwa Banku (...) SA w W. przeciwko pozwanym A. O., K. O., R. O. i U. O. o zapłatę kwoty 195 606,76 zł z odsetkami i kosztami procesu. Pozew wniesiono w postępowaniu nakazowym. Zarządzeniem z dnia 22 maja 2012 r. Przewodniczący Wydziału I Cywilnego Sądu Okręgowego w P. przekazał sprawę do rozpoznania Wydziałowi XIII Cywilnemu z siedzibą w L..

Sędzią referentem w sprawie, którą zarejestrowano pod sygnaturą (...) został pozwany Sędzia Sądu Okręgowego M. K.. Akta sprawy przedłożono sędziemu w dniu 4 czerwca 2012 r. Tego samego dnia sędzia sprawozdawca zwrócił się do Wydziału I Cywilnego SO wP.o nadesłanie weksla dołączonego do pozwu.

W dniu 14 czerwca 2012 r. weksel został nadesłany.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 15 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy w P., w osobie pozwanego, uwzględnił powództwo w całości i zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwoty 2 446 zł i 3 651 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W ustawowym terminie A. O. i K. O. wnieśli zarzuty od nakazu zapłaty. Zarzuty wpłynęły w dniu 29 czerwca 2012 r.

Zarządzeniem z dnia 3 lipca 2012 r. sędzia referent wezwał pozwanych do uiszczenia w terminie tygodnia opłaty od zarzutów – pod rygorem odrzucenia zarzutów.

W odpowiedzi na wezwanie, pozwani w sprawie (...) złożyli wnioski o zwolnienie od kosztów sądowych.

Postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2012 r. Sąd zwolnił ich od kosztów sądowych w całości i oddalił wnioski o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Wobec skutecznego wniesienia zarzutów, sędzia sprawozdawca – pozwany w niniejszej sprawie SSO M. K., zarządzeniem z dnia 7 września 2012 r. wydał zarządzenie o zakresie sprawy w rep. Nc i o wpisaniu do rep. C.

Akta sprawy przedłożono do dalszego prowadzenia w dniu 10 września 2012 r. – pod sygnaturą (...) – nowemu sędziemu sprawozdawcy SSO M. S..

Rozprawa przeznaczona na rozpoznanie zarzutów odbyła się w dniu 15 listopada 2012 r. Po jej przeprowadzeniu został wydany wyrok, którym nakaz zapłaty z dnia 15 czerwca 2012 r. został utrzymany w mocy w całości.

Pozwani wnieśli w dniu 20 grudnia 2012 r. apelację od wyroku.

Rozprawa apelacyjna odbyła się w Sądzie Apelacyjnym w P. w dniu 28 maja 2013 r. Wyrokiem z dnia 28 maja 2013 r. w sprawie o sygn. (...) apelacja została oddalona.

Akta zwrócono Sądowi Okręgowemu w dniu 17 czerwca 2013 r. Zarządzeniem z dnia 24 czerwca 2013 r. – sędzia referent SSO M. S. stwierdziła uprawomocnienie wyroku i zarządziła odłożenie akt.

Postanowieniem z dnia 14 sierpnia 2013 r. wydanym przez SSO M. K., nadana została klauzula wykonalności na nakaz zapłaty z dnia 15 czerwca 2012 r. Pozwani w sprawie (...)wnieśli zażalenie od tego postanowienia, które zostało oddalone, postanowieniem Sądu Apelacyjnego w P.z dnia 21 mara 2014 r. w sprawie o sygn. (...).

Powyższy stan faktyczny był niesporny i dodatkowo w oczywisty sposób wynikał on z akt Sądu Okręgowego w P. w sprawie (...) (poprzednia sygnatura(...)) – k. 1 -326.

Okoliczności faktyczne przedstawione powyżej nie były sporne. Sąd nie widział też celowości prowadzenia postępowania dowodowego z urzędu w jakimkolwiek zakresie.

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo okazało się oczywiście bezzasadne.

Z treści uzasadnienia pozwu można wnioskować, iż powodowie zarzucili pozwanemu, iż wydając nakaz zapłaty w postępowaniu(...) i następnie w tejże sprawie „utrudniał dostęp do uczciwego procesu” oraz „celowo gnębił powodów” „bezsensownymi pismami wzywającymi o byle co”, popełnił on względem nich czyn niedozwolony, który wyrządził im szkodę. Powodowie w niniejszym procesie zażądali nie tylko naprawiania faktycznej szkody, lecz również zadośćuczynienia we wskazanej przez nich wysokości.

Analiza akt sprawy (...) wskazuje jednoznacznie, iż roszczenia powodów są pozbawione podstawy faktycznej i prawnej.

Absolutnie gołosłowne okazały się twierdzenia powodów o rzekomym niezapoznaniu się przez pozwanego z aktami sprawy i z pozwem. Nie ma żadnych absolutnie podstaw do takich twierdzeń. Co więcej – trzeba mieć na względzie, iż kwestionowany przez powodów nakaz zapłaty został poddany kontroli merytorycznej zarówno przez Sąd Okręgowy w P. (po wniesieniu zarzutów przez powodów), jak i przez Sąd Apelacyjny w P. (przy rozpoznaniu wniesionej przez powodów apelacji). Wyrok utrzymujący w mocy nakaz zapłaty jest prawomocny, nie można więc twierdzić, iż był on merytorycznie wadliwy (art. 365 § 1 kpc). Na marginesie tylko dodać należy, iż specyfika postępowania nakazowego polega na tym, iż powództwo jest rozpoznawane na podstawie dokumentów przedstawionych wyłącznie przez stronę inicjującą proces. Należy podkreślić, iż wystarczającą przesłanką dla uwzględnienia powództwa w oparciu o weksel jest właśnie tenże dokument, o ile został on prawidłowo wypełniony (art. 485 § 2 kpc). Dopiero po wniesieniu zarzutów może nastąpić merytoryczne badanie zasadności roszczenia z punktu widzenia przepisów prawa cywilnego. Ubocznie można jedynie odnotować fakt, iż pozwany zapoznał się jednak dokładnie z aktami sprawy przed wydaniem nakazu, o czym choćby świadczy fakt dostrzeżenia przez niego braku weksla i wydanie zarządzenia w przedmiocie jego dołączenia.

Zupełnie nietrafione były też zarzuty co do rzekomego „gnębienia” ich przez pozwanego. Czynności sędziego były normalne rutynowe. Co więcej – lektura akt sprawy (...) wskazuje jednoznacznie, iż powodowie nie mieli najmniejszych problemów ze zrozumieniem lub wykonaniem kierowanych doń zobowiązań.

Trzeba też podkreślić, iż po skutecznym wniesieniu zarzutów, pozwany SSO M. K. nie brał udziału w rozpoznaniu sprawy do chwili jej prawomocnego zakończenia (prowadziła ją inna sędzia sprawozdawca, orzekająca w Wydziale XIII SO w Poznaniu).

Tak więc brak jakichkolwiek przesłanek do przyjęcia, iż pozwany popełnił na szkodę pozwanych jakikolwiek delikt, skutkujący jego odpowiedzialnością odszkodowawczą. Zachowania pozwanego – w czasie prowadzenia sprawy – nie

były w żadnej mierze zachowaniami bezprawnymi, mogącymi rodzić jego jakąkolwiek odpowiedzialność z art. 415 i n. kc, czy też z art. 23 kc.

Dodać też należy, iż sąd w niniejszym składzie prezentuje pogląd, iż w trakcie wykonywania czynności zawodowych, sędziego chroni również przed osobistą odpowiedzialnością za ewentualne uchybienia w trakcie czynności orzeczniczych, treść art. 120 § 1 Kodeksu pracy. Za ewentualne bezprawne zachowania sędziego w czasie czynności zawodowych odpowiada bowiem jego pracodawca – w niniejszej sprawie Skarb Państwa – Sąd Okręgowy w Poznaniu, chyba, iż zachowania w oczywisty sposób wykraczałyby poza zakres konstytucyjnych lub ustawowych uprawnień sędziego w czasie wykonywania obowiązków zawodowych. W niniejszej sprawie jednak kwestia ta ma charakter czysto teoretyczny, gdyż wykonując czynności sędziowskie w sprawie (...) pozwany nie dopuścił się jakiegokolwiek działania o charakterze bezprawnym.

W konsekwencji powództwo oddalono.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 kpc. Strona powodowa przegrała proces, wobec czego obciążono ją kosztami zastępstwa procesowego strony przeciwnej. Wysokość tychże kosztów określono na podstawie § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – Dz U Nr 461 z 2013 r.). Sąd nie widział podstaw do nieobciążania powodów kosztami procesu. Strona pozwana – wskutek oczywiście bezzasadnego powództwa – poniosła koszt obrony w procesie. Korzystając z dobrodziejstwa zwolnienia od kosztów sądowych (sąd zwolnił powodów od opłaty od pozwu w kwocie 100 000 zł), powodowie powinni jednak ponieść choć w niewielkim ułamku część kosztów procesu.

del. SSR Jan Sterczała